

Arrest

**nr. 100 617 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. THYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 6 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 september 2012.

1.3. Op 23 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, een soennitische Arabier te zijn afkomstig van de provincie Aleppo, meer bepaald van de stad Munbeji. U stelt tot uw 15de naar school te zijn gegaan en het derde jaar van uw middelbare school te hebben afgerond. In de jaren die volgden, werkte u in de winkel van uw vader waar sigaretten en olijfolie werden verkocht. U verklaarde in december 2005, toen u 19 jaar oud was, met vrienden naar Turkije te zijn gereisd om er Nieuwjaar te vieren. Daar u uw dienstplicht nog niet had vervuld, werd u bij uw terugkeer naar Syrië, een vijftal dagen later, gearresteerd en overgebracht naar de militaire kazerne Al Tal te Damascus om uw dienstplicht uit te voeren. Na enkele weken mocht u verlof nemen. U besloot Syrië te verlaten. Op 6 februari 2006 verliet u Syrië op illegale wijze naar Turkije. U verbleef er een tiental dagen en reisde toen door naar Griekenland waar u ging werken. In Griekenland vroeg u asiel aan, zij het onder een andere nationaliteit te weten de Irakese. Uw asielaanvraag werd er niet weerhouden.

In november 2011 besloot u terug te keren naar Syrië. U had heimwee en wilde bovendien uw ouders overhalen om Syrië te verlaten en naar het buitenland te reizen. Op 15 februari 2012 werd u in Mumbey opgepakt door de Syrische autoriteiten omdat inwoners van de stad werden verdacht deel te hebben genomen aan protestacties. Tijdens uw detentie zouden de autoriteiten er achter zijn gekomen dat u uw dienstplicht nog niet had vervuld. Ze zouden u alsnog hebben willen verplichten om uw dienstplicht uit te voeren, maar uw vader zou dit probleem met geld hebben opgelost.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Uw originele Syrische paspoort.

B. Motivering

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Syrië kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie loopt.

Bij grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd rekening gehouden met de verklaringen die u in het kader van het gehoor op het CGVS heeft afgelegd en werden ook alle stukken van het administratieve dossier in overweging genomen.

Betreffende uw verklaringen dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Syrië zou worden opgepakt teneinde uw legerdienst te vervullen. Vooraleerst laat u na om duidelijkheid te verschaffen over uw concrete situatie met betrekking tot uw dienstplicht.

U verklaarde onder meer in 2004, toen u reeds de leeftijd van 18 jaar had bereikt en nadat u reeds een oproeping had gekregen voor uw legerdienst waar u evenwel geen gehoor aan had gegeven, een paspoort te hebben gekregen met een geldigheid van 6 jaar. U verklaarde uw paspoort te hebben gekregen op hetzelfde moment als uw aanvraag (CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel dat paspoorten met een dergelijke geldigheidsduur slechts worden uitgereikt aan mensen die reeds hun legerdienst hebben voltooid of hun legerdienst hebben afgekocht. U geconfronteerd met deze informatie, repliceert dat u de ambtenaar in kwestie heeft omgekocht en dat met geld alles kan worden bereikt in Syrië (CGVS, p. 11). Uw uitleg is evenwel weinig overtuigend daar de afgifte van paspoorten enkel kan gebeuren na een positief advies van de Syrische veiligheidsdiensten. Gezien u uw dienstplicht nog niet had vervuld, sterker, u had reeds een oproeping voor uw legerdienst genegeerd (CGVS, p. 11), is het weinig aannemelijk dat de ambtenaar in kwestie u, op dezelfde dag van uw aanvraag, desalniettemin een dergelijk paspoort zou hebben afgeleverd. Deze door uw geschetste gang van zaken als weinig aannemelijk te bestempelen.

In het licht van de door u vooropgestelde vrees bij een terugkeer naar Syrië verplicht te worden in de wapens te moeten gaan, is het eveneens opmerkelijk te noemen dat u in 2005 zonder enig probleem Syrië op officiële wijze zou hebben verlaten (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die eveneens werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat, gezien u dienstplichtig was en u uw legerdienst nog niet had vervuld, u enkel kon uitreizen mits de toekenning van een uitreisvisum door de Syrische autoriteiten tenzij u uw legerdienst zou afgekocht hebben, uw afgekeurd was of vrijgesteld zou zijn. Gezien dit niet het geval was, zijn uw verklaringen als zou u zonder problemen het land hebben kunnen verlaten, niet aannemelijk, temeer daar u reeds verklaarde een oproeping te hebben genegeerd (CGVS, p. 11).

Verder dient te worden aangestipt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u in 2005 werd gearresteerd op de luchthaven en overgebracht zou zijn naar de militaire kazerne van Al Tal om uw dienstplicht te vervullen (CGVS, P. 7). Zo kan moeilijk worden ingezien waarom u enkele weken na uw arrestatie omwille van uw dienstplichtweigering, u verlof zou hebben kregen om uw familie

te gaan bezoeken (CGVS, p. 7). Evenmin kan in dit verband geloof worden gehecht aan het feit dat uw militair boekje tijdens dit verlof door uw militaire oversten werd ingehouden, maar dat u wel mocht beschikken over uw internationaal paspoort (CGVS, p. 11). U hiermee geconfronteerd, stelt dat er bij uw arrestatie op de luchthaven niet werd gevraagd naar uw paspoort (CGVS, p. 14). Deze gang van zaken overtuigt niet. In casu kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw uitleg waarom u thans uw militair boekje niet voorlegt. In weerwil van uw medewerkingsverplichting, verzaakt u dan ook een duidelijk beeld te verschaffen over uw concrete situatie met betrekking tot de vervulling van uw militaire dienst in Syrië.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook het feit dat u verklaarde in 2011 terug te zijn gekeerd naar Syrië, manifest afbreuk doet aan de ernst als ook aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees verplicht te worden uw dienstplicht uit voeren. U had zich immers schuldig gemaakt aan desertie tijdens de vervulling van de militaire dienstplicht hetgeen strafbaar is gesteld in het Syrische wetboek van strafrecht. U gevraagd waarom u gezien de risico's die u liep, toch terugkeerde, antwoordt u dat de algemene veiligheidssituatie in 2011 nog niet zo bijzonder slecht was (CGVS, p. 13). U geeft evenwel geen klaarheid waarom u ondanks de door u vooropgestelde vrees, desalniettemin bent teruggekeerd. Frappant is bovendien het feit dat u het aspect van desertie niet zelf heeft opgeworpen als een vervolgingsgrond, noch in het gehoor bij het CGVS, noch bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ, p. 3) (CGVS, p. 9,12). Dit is opmerkelijk daar in de door u geschetste situatie u niet enkel sancties voor dienstweigering zou moeten vrezen als ook de vervulling van uw dienstplicht, maar eveneens een strafrechtelijke procedure voor desertie. U hiermee geconfronteerd stelt u dat u vragen kort moest beantwoorden (CGVS, p. 13). Bovendien blijkt dat u zelfs over uw dienstplicht met geen woord heeft gerept bij de DVZ. Voorliggende tegenstrijdigheden en omissies, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Tot slot dient te worden gewezen op het feit dat u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde de opstandelingen tegen het regime te vrezen daar uw familie geen stelling zou hebben willen nemen in het huidige conflict. U geconfronteerd met het feit dat u tijdens het gehoor door het CGVS op geen enkel moment deze vervolgingsgrond heeft ingeroepen, stelt dat nooit zou hebben betoogd vervolging te vrezen vanwege de opstandelingen (CGVS, p. 13). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen daar u werd gevraagd de feiten uiteen te zetten die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer. Deze tegenstrijdigheid kan u dan ook worden tegengeworpen waardoor er andermaal afbreuk wordt gedaan aan u al gehele geloofwaardigheid.

Op basis van voorafgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat u in uw land van herkomst vervolging hoeft te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Er zijn wel redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt dat er in uw regio een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 § 2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit de provincie Aleppo, uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in uw regio de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Het door u neergelegde document, te weten uw paspoort, is niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze uw nationaliteit bevestigt dewelke hier niet ter discussie wordt gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringverplichting zoals vervat in artikel 52 en 48/3 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

2.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Daarenboven toont verzoeker niet in

concreto aan op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Syrië zou worden opgepakt teneinde zijn legerdienst te vervullen, (ii) hij in 2005 zonder problemen Syrië op officiële wijze zou hebben verlaten, hetgeen niet aannemelijk is daar hij reeds een oproeping voor het vervullen van zijn dienstplicht had genegeerd, (iii) hij, in weerwil van zijn medewerkingsplicht, geen duidelijk beeld verschaft over de concrete situatie met betrekking tot de vervulling van zijn militaire dienst in Syrië, (iv) hij in 2011 terugkeerde naar Syrië, hetgeen manifest afbreuk doet aan de ernst alsook aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees verplicht te worden zijn dienstplicht te vervullen, (v) hij tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde de opstandelingen tegen het regime te vrezen daar zijn familie geen stelling zou hebben willen nemen in het huidige conflict, een vervolgingsgrond die hij tijdens het gehoor bij het CGVS op geen enkel moment heeft ingeroepen, waardoor afbreuk wordt gedaan aan zijn algehele geloofwaardigheid en (vi) het door hem neergelegde stuk geen afbreuk doet aan de vastgestelde conclusie. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er in zijn regio van herkomst een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet).

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij op dezelfde dag als de aanvraag in 2005 een paspoort heeft gekregen, leest verzoeker in de bestreden beslissing: *“Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel dat paspoorten met een dergelijke geldigheidsduur slechts worden uitgereikt aan mensen die reeds hun legerdienst hebben voltooid of hun legerdienst hebben afgekocht.”* Waar verzoeker dienaangaande betoogt dat hij niet kan begrijpen dat verweerder stelt dat zijn uitleg weinig overtuigend is daar de afgifte van paspoorten enkel kan gebeuren na een positief advies van de Syrische veiligheidsdiensten, terwijl verzoeker net verklaarde dat hij de ambtenaar had omgekocht en dat in Syrië alles met geld kan worden gekocht, dat verweerder niet ontkent dat ook de legerdienst kan worden afgekocht zodat het volgens verzoeker aannemelijk is dat hij een ambtenaar heeft kunnen omkopen om zijn paspoort onmiddellijk te krijgen, en hetzelfde geldt voor het feit dat hij in 2005 zonder enig probleem Syrië op officiële wijze heeft verlaten, kan hij de Raad niet overtuigen.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder echter terecht dat met het woord “afgekocht” in de informatie die hij aan het administratief dossier toevoegde, duidelijk wordt verwezen naar een legale procedure waarbij de legerdienst kan afgekocht worden door bepaalde categorieën van onderdanen, die in het buitenland zijn geboren of er een aanzienlijk deel van hun jeugd hebben doorgebracht. Verweerder wijst aldus op het verschil tussen het op legale wijze afkopen van de legerdienst en het omkopen van een ambtenaar. In die zin komt verzoeker dan ook niet verder dan het louter herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten.

2.6. Waar verzoeker stelt dat hij in 2011 terugkeerde naar Syrië omdat hij meende dat de algemene veiligheidssituatie op dat ogenblik voldoende bescherming bood voor zijn vooropgestelde vrees, alsook dat hij tijdens het gehoor op de DVZ slechts kort kon antwoorden op de gestelde vragen en pas bij het CGVS zijn vluchtmotieven volledig kon weergeven, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee niet verklaart waarom hij noch op de DVZ, noch op het CGVS niet zelf een vrees voor vervolging wegens desertie heeft opgeworpen. Immers, de algemene veiligheidssituatie heeft niets te maken met zijn beweerde vrees omdat hij zijn legerdienst niet vervulde. De strafrechtelijke gevolgen van zijn desertie kon verzoeker immers vrezen zowel tijdens een relatief veilige situatie als tijdens een onveilige situatie. Bijgevolg doet verzoekers terugkeer naar Syrië in 2011 manifest afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees verplicht te worden zijn dienstplicht uit te voeren. Verweerder merkt dan ook in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen en losse beweringen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen niet dienstig is om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekers afkomst uit Syrië wordt niet betwist. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Syrië, op basis van de informatie die verweerder aan zijn nota met opmerkingen heeft toegevoegd, blijkt dat de provincie Aleppo vanwaar verzoeker afkomstig is, zwaar getroffen wordt door permanent geweld door een uiterst repressief overheidsoptreden waarbij erg willekeurig wordt te werk gegaan. De Syrische overheid maakt bovendien onvoldoende onderscheid tussen gewone burgers en gewapende groeperingen, zodat vele Syrische burgers nood hebben aan bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gezien zijn afkomst uit de provincie Aleppo, zijn positie en situatie in zijn land van herkomst, zijn hoedanigheid van burger, het tekort aan bescherming en het ontbreken van een reëel binnenlands vluchtalternatief, wordt verzoeker rekening houdend met de actuele situatie in zijn regio de status van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS